

muligvis vil kunne udsætte sig for eventuelle store Forlegheder. — Jeg skal derhos tillade mig at gøre Ministeriet opmærksom paa, at det kongelige Sundhedskollegium allerede for et Aar siden i en Betænkning til Justitsministeriet har udtalt sig meget stærkt om Nødvendigheden af, at Kjøbenhavns Kommune sørgede for Oprettelsen af et eget Epidemihospital. Naagtet Justitsministeriets Forhandlinger med Kommunen i denne Anledning er der fra dennes Side Intet sket i denne Retning, og da Forholdene i Begyndelsen af denne Sommer stillede forøget Krav til et Epidemihospitals Opretholdelse, henvendte Kommunen sig til Krigsministeriet med et Andragende om at erholde en Del af Søetatens Hospital til Raadighed. Da dette ikke kunde opfyldes, og Kommunen baade af mig ved min Skrivelse til Ministeriet af 12te Juni dette Aar og fra andre Sider opfordredes til at bygge Barakhospitaler af passende Størrelse, og som i meget kort Tid kunde gøres færdige, lod Magistraten det bero ved at opføre en eneste Barak med 16 Senge (!) for mandlige Patienter, sket ingen for kvindelige Patienter. Jeg fejler saaledes neppe ved at paastaa, at der gaar en alle andre Hensyn overveien økonomisk Tendents igjennem Magistratens Foranstaltninger for at skaffe de for Kommunen nødvendige Sygepladser tilveie, og at det saaledes, i Fald Magistraten kan være saa heldig at opnaa den, som den nu kalder det, midlertidige Overdragelse af en Del af Søetatens Hospital, vil i Fremtiden blive yderst vanskeligt, ja maaffe umuligt for Krigsministeriet igjen at erholde fuld Raadighed over dette Hospital, hvilket dog baade for Krigsministeriet og Marineministeriet i eventuelle Tilfælde vil være af den yderste Vigtighed; dets Bestemmelse som Reservehospital for Hæren og Flaaden vilde efter min Formening derved egentlig ophøre. Det maa nemlig bemærkes, at den stedse stigende Folkemængde i Kjøbenhavn gjør med hvert Aar Nødvendigheden af uvidede Hospitalpladser større for Kommunen.

Det vil saaledes ikke blot være nogen blot midlertidig Trang, som er tilstede for Kommunen, men en Trang, der stedse vil være stigende og vil til enhver Tid stille sig i Veien for paany at overdrage Søetatens Hospital til Krigsministeriets fuldkomne Raadighed. Endelig maa jeg i Dreierensstemmelse med min Udtalelse i Skrivelse til Ministeriet af 12te Juni d. A. urgere paa Urigtigheden af at lægge et permanent Epidemihospital i en saa befolklet og tæt beboet Del af Byen som Nyboder og i Nærheden af det der allerede beliggende større Hospital." I Henhold til denne Erklæring svarede Krigsministeriet Kjøbenhavns Magistrat afflaende under 24de August. Under 6te December henvendte Sundhedskommissionen i Kjøbenhavn sig til Krigsministeriet om enten at faae en saa stor Del af Søetatens Hospital, som kunde indværes, til Raadighed for Koppepatienter, eller Tilladelse til at indlægge civile Koppepatienter der. Den sidste Del af Andragendet var det nu fuldstændigt umuligt for Krigsministeriet at gaa ind paa. Vi kunne ikke tage imod civile Patienter og kommandere det militære Personale saavel af Væger som af Sundhedstropper til at fungere i et Hospital, hvor Saadanne ere indlagte. Hvad den anden Del af Andragendet angik, blev der igjen indhentet Erklæring fra Stabslægen, og denne tilraadede under visse Betingelser at gaa ind paa Sundhedskommissionens Forlangende, og imellem disse Vilkaar var ogsaa det, at Krigsbestyrelsen under ingen Omstændigheder maatte levere Inventarium til de Dele af Søetatens Hospital, der eventuelt skulde afgives til Kommunens Brug, idet Sundhedskommissionen nemlig havde ønsket, at Søetatens Hospital fuldt færdigt indrettet skulde stilles til Raadighed for en saa stor Del, som kunde rummes der. Stabslægen havde imidlertid, som han senere har indrømmet for mig, da han afgav denne Erklæring, fuldstændigt overset, at ikke blot Garnisonssygehuset, men ogsaa Søetatens Hospital, altsaa det hele Hospitalss